

Aj láska **MÔŽE ZABÍJAŤ**

TOMAŠ BENÍK

www.elist.sk

AJ LÁSKA MÔŽE ZABÍJAŤ

Tomáš Beník

Venované mame

Autor: © Tomáš Beník
Obálka: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © [Elist](#)
Rok vydania: 2017

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89861-31-6

1

Mám voľný deň. A ako najlepšie môže stráviť tento čas moderný muž môjho formátu? Tak si to rozoberme.

Aj by som šiel behať, ale vonku prší. Teda chystá sa. Pokiaľ dobre vidím von... Ale sluch mi ešte dobre slúži. Práve zahrnelo. Mal by som ísť zavrieť okná, aby do bytu nenapršalo. Na druhej strane, ešte nepadajú kvapky a v podstate stále svieti slnko, tak sa netreba ponáhľať.

Inak šťastná to zhoda náhod. Na športovom kanáli má práve ísť futbalový zápas. Budem v konečnom dôsledku športovať, aj keď pasívne. Aj som špekuloval, či by nebolo najlepšie rozstrieľať tých smradov, čo ma včera nahnevali v multiplayeri Battlefieldu 3. Bože, tí ma ale dopálili! Všetci išli včera po mne! Aj ma dostali! Po dvoch hodinách, keď mi už došla munícia... Nie som už príliš starý na... Nie! Zoženiem si inú skupinu a hotovo. Ale späť k futbalu. Akurát pofičí repríza zo zápasu Ligy majstrov. Včera som tento skutočne dôležitý zápas, kde hral môj najmilší tím, Bayern Mníchov, nevidel. Pozerali sme s Miškou dáky romantický film. Zase. Vždy v tom istom čase, keď beží dáky dôležitý zápas.

Začínam byť akýsi nesvoj. Kde sú tie staré časy, keď voľnosti bol dostatok a niečoho iného nedostatok? Teraz je to presne naopak. Ale čo... Milujeme sa a sme šťastní. To je hlavné. Či... Akosi zist'ujem, že tie romantické filmy sa začínajú aj mne páčiť. Nie je to katastrofa pre muža? Teraz mi napadla scéna z minulého týždňa. Mohol som si vybrať medzi klasickým akčňákom s Willisom a Denníkom Bridget Jonesovej. Hádajte, čo som si vybral! Ten Denník! Dokonca ma to bavilo a ja som stále šťastný...

Ale mal by som sa krotiť. Z takýchto spomienok mi stúpa tlak. A tiež by som sa mal sústrediť. Futbal už beží. A ja asi vidím rozmazane. Bayern

prehráva? Ale veď ten zápas je už v druhom polčase! Čo tým Bavorom preskočilo či čo? Prehrávať akurát vtedy, keď sa na nich pozerám? Nehoráznosť. Chcelo by to niečo z chladničky. Niečo také malé na zahryznutie, prípadne na vypitie... No teraz som mal na mysli tú kolu, čo sa tam chladí už tretí deň. Po odpití prvého dúšku mi síce idú vypadnúť všetky plomby a zhorieť hrdlo, ale to osvieženie v takýchto teplých májových dňoch je na nezaplatenie. Čo budem potom robiť v júli?... Asi sa roztopím, alebo dočasne prest'ahujem za polárny kruh. Ale čoby. Na začiatku leta zaleziem do dákej vody a na jeho konci z nej vyleziem. A hotovo.

Svoj pohľad letmo venujem hodinkám. Koľko to ukazujú?... Dáke sprostosti, presný čas v Bangladéši... Á, tuto to je. Pätnásť delené osemnásť. O chvíľu príde moja láska. A príde romantika. A odíde futbalový zápas... No to je teraz jedno. Aj tak tí somári prehrávajú. Škoda času minulého. Ak však nepríde moja láska do piatich minút, idem tých sopliakov z iného kúta Slovenska, čo inak dúfam, že už sú aktuálne doma zo školy a už drvia tie svoje počítačové rachotiny, rozbiť na atómy. A tentoraz si na nich zoberiem ťažšie kalibre.

Bayern schytal ďalší gól, aj keď tesne predtým vyrovnal. Stúpol mi tlak. Posledné zvyšky dobrej nálady boli preč. Aj počasie vonku sa zamračilo. Mám chuť niečo hodiť do toho LCD televízora, no nemám práve nič poruke. A tá poloha, ktorú som na pohovke zaujal, teda poloha konzumujúceho Rimana, je brilantná a bol by hriech ju meniť. Aby som to ešte lepšie vysvetlil, ležím na pravom boku a hlavu si opieram rukou. Ani mi nevaďí, že si ju už necítim. O chvíľu ju nahradia vankúše. Aspoň že tie sú tu vždy pripravené.

Počujem známe zarachotenie kľúčov na vstupných dverách bytu. Prichádza Miška. Veď aj kto iný by sem prichádzal? Moja mama? Tá sa tu nezjavuje tak pravidelne ako predtým. Asi už konečne usúdila, že som

dospel. Ved' už bolo aj načase. Aj tak jej stále pripadám ako malé decko. A ako sa tak na svoj životný štýl pozerám, ani sa jej nečudujem.

Priateľka sa predou mnou zjavila ako tieň. To je jasným znamením, že niečo nie je v poriadku. Keby všetko bolo v poriadku, už by ma zdravila hneď od dverí. Taký triumfálny príchod do bytu, o ktorý sa musím s ňou deliť, si nenechá ujst'.

Prešla vedľa pohovky. A bolo ticho, prerušované rečami komentátora o dnešnej zlej forme Bayernu. Chvíľu som to ignoroval. Avšak prítomnosť iného človeka v mojej blízkosti ma vždy znervózňuje. Skrátka, nedá sa to prehliadnuť.

„Ahoj, Marko,“ pozdravila ma tichým, avšak vážnym hlasom. Zahral som preľaknutie a prudko sa posadil. Oči opustili televízny futbalový štadión a zamerali sa na ňu.

„Ahoj, kočka,“ zaznel môj klasický pozdrav. Aj to pomenovanie, vyslovené hneď za pozdravom, sedelo. Stačia na ňu dve slová. Nádherná bruneta. A hotovo. Bolo však vidieť, že niečo nie je v poriadku...

Tak a opäť som prišla potichu do nášho bytu. Opäť vytočená z práce. Pozerám, že páňko má opäť voľno, vlastne tak ako vždy. No berie omnoho viac ako ja. Aká to nespravodlivosť! Ale nad tým sa teraz nemienim rozčuľovať. Vidím, že sa zase venuje svojim zábavkám a tvári sa, že ma nevidel. Ale ja dobre viem, že to vie. Skrátka je lenivý sa čo i len otočiť a pozdraviť ma. Ale jednu vec vie veľmi dobre. Prišla som potichu. To je znamenie zlých udalostí. Niečo sa stalo. Tak sa tomu budeme venovať. Bayern vyrovnal a on si to ani nevšimol. To je zaujímavé. Ale čoby...

Čaká, aký mám zasa životný problém. A stále čaká. Uši má nastavené ako dva radary. Len nech ešte chvíľu čaká. Nechám ho dusiť sa vo vlastnej šťave. Nech rozmýšľa, čo zlé mi zase spáchal.

Aby som to teraz trochu vysvetlila. Ak do dvadsiaticich sekúnd od pozdravu niečo poviem, bude to veľký problém zo sveta, teda z práce, prípadne z kaviarne. Nie som ako niektoré moje šialené kolegyne, ktoré musia ronit' slzy nad každým svetovým problémom. Preto mám pravdepodobne ako jediná z nich ešte priateľa. Uvidíme, či ho ešte budem mať po tejto debata. Ak ubehlo viac ako dvadsať sekúnd, bude to rozprava o našom vzťahu. A aj o tom chcem dnes rozprávať. Možno aj jeho prekvapí, s čím novým naňho prídem. Bude to ťažký a veľmi nebezpečný ťah, no dúfam, že sa podarí.

Vonku začína pršať a on opäť nezavrel okná. Opäť sem naprší a opäť budeme musieť sušiť koberce. Je to jeden nezodpovedný a lenivý človek. Ale takí sú asi všetci chlapi. Alebo sa mýlim? Iný typ chlapa, rozumej lepší vo všetkých smeroch, existuje len v románoch pre ženy. V bežnom živote existuje len to, čo mám ja, prípadne ešte horšie prípady. A tie neprajem ani tej najhoršej nepriateľke.

No, nastáva čas vykonať ten avizovaný ťah. Ticho už je príliš dlhé aj na mňa. Je vidieť, aká nervozita panuje v Markovej hlave. Ako chrípka sa prenáša aj na mňa. Buď to poviem teraz alebo nikdy. Potom však bude toto napätie, vyvolané tichom, znieť ako kontraproduktívne a on sa môže prestať obávať takýchto záležitostí. Hlboko som sa nadýchla do preňho prít'azlivej hrudi.

„Marko, musíme sa o niečom porozprávať.“

„Stalo sa niečo?“ opýtal sa Marko prekvapene.

„Stalo. A je to veľmi zlé,“ odpovedala Miška a posadila sa na pohovku vedľa neho. Ovládačom vypla televízor. Markovi to, prekvapivo, nevadilo.

„Hovor, čo sa deje?“ spýtal sa Marko znova a pohladil ju po líci. Ona sa však odvrátila. Urobila preňho nepochopiteľný skutok.

„Náš vzťah, Marko... Akoby úplne ochladol.“

„Ochladol? Akosi nerozumiem...“

„No, skrátka... Akoby sme si boli čoraz viac cudzí.“

„Miška, prečo to hovoríš? Čo je s naším vzťahom zlé? Nemilujeme sa? Čo zlé som ti urobil? Prečo ma takto trápiš?“

Mišku jeho slová mierne zarazili. Očakávala, že ju bude považovať za strojcu všetkého zlého, avšak zatiaľ všetku vinu hádže na seba. Čo teraz?

„Pozri, Marko, jednoducho všetko nasvedčuje faktu, že k sebe nepatríme.“

„A to mi povieš po šiestich mesiacoch krásneho harmonického vzťahu...“

A chytil sa! Mišku to vo vnútri potešilo. Toto predsa chcela. Chcela, aby ukázal, aký bol celý ten vzťah zbytočný. Neznie to príliš logicky, ale zase na druhej strane, čo je logické?

„Presne teraz si to načal. Šesť mesiacov sme dokázali žiť spolu. Zvládli by sme to ale ďalších šesť mesiacov? Ja si myslím, že nie...“

„Počkaj, počkaj! Ty mi chceš teraz naznačiť, že...“

„Áno,“ povzdychla si Miška. „Medzi nami je koniec. Rozchádzame sa.“

Vonku ukrutne zahrnelo. Obaja sa pozreli von na tie prichádzajúce mračná.

Tie slová ma ovalili ako knock-out od svetového šampióna v boxe. Rezovali v mojej hlave ako po ťažkom otrase mozgu. Toto mi povedala? Ja som sa domnieval, že mi začne hovoriť, aký som hentaký a onaký v tom našom vzťahu, a ona povie toto? Ja už ničomu nerozumiem. K otrasu mozgu sa pridáva aj rozmyšľanie nad podstatou môjho úbohého bytia. Nezmenil som sa hádam pre ňu dost? Ale asi je zbytočné nad tým špekulovať. Je odvážnejšia ako ja. Moja maličkosť by sa nikdy s ňou nedokázala rozísť, aj keby bola akokoľvek zlá. Ale veď som sa s ňou ani

nechcel rozísť! Ved' predsa mám najkrajšiu kočku široko – ďaleko! Prečo, Bože? Prečo ma tak trestáš? Čím som sa proti tebe previnil?

Vidím, že to zabralo, aj keď začiatok pripomínal skôr katastrofu. Chytil sa na moju návnadu a zjedol ju aj s navijakom ako ryba. Teraz však bude dôležité vykonávať každý ťah premyslene, aby sa moje dielo dokonalo správne a bolo dobré. Najprv však bude treba prekonať prvotnú búrku, ktorá sa na nás valí. Nemyslím však ten vonkajší prejav počasia, aj keď aj na ten sa bude treba dobre pripraviť. Hlavne budeme musieť zavrieť tie hlúpe okná. Sušiť tie hlúpe koberce sa mi fakt nechce. Na druhej strane by to už mala byť jeho záležitosť, nie moja. Ale keď som ešte tu...

„Vysvetlíš mi, prečo sa rozchádzame?“ opýtal sa Marko neveriacky.

„Už som ti svoje povedala.“

„Ale ja to stále nerozumiem. Skús mi to viac vysvetliť.“

„Myslela som si, že ako vysokoškolsky vzdelaný človek to pochopíš ihneď...“

„Aj ty máš vysokú, tak mi tu nerob machra...“

„Poviem ti to jednou vetou. Neklape to medzi nami. Spokojný?“

„Vôbec. Nič sa tým nezodpovedalo.“

„Práve v tom je ten problém. Keby sme si stopercentne rozumeli, už by si to pochopil.“

„No ukáž mi, kto si stopercentne rozumie?“

„Budeš mať dost' času na premýšľanie. Hádam pochopíš, prečo sme sa rozišli.“

„A načo by som mal nad tým premýšľať, keď sme sa už teda rozišli?“

Miškin plán dostal prvú vážnu trhlinu. Dostala sa do roviny, nasvedčujúcej tomu, že vzťah bol ukončený a viac sa nerieši. Slepá ulička. Čo teraz? Už je len otázkou času, kedy ju vyhodí z vlastného bytu. A čo bude sama robiť vo svojom byte? To je dobrá otázka. Šesť mesiacov mala

pri sebe osobu, ktorej každý deň zaspávala na ramene pri televízií a teraz bude sama medzi štyrmi stenami. Aké desivé... Zrazu ale dostala spásonosný nápad.

„Tak napríklad tie okná, čo by si mal zavriet’. Pozri, aký hurikán sa vonku spustil a koľko do bytu vody napadalo.“

„Do čerta!“ zaklial Marko a utekal zavriet’ okná. Plán zatiaľ funguje. Ona mu tiež pomáha pozatvárať niektoré okná. Teraz nezáleží na tom, že napršalo aj na jej šaty.

„Ale stále nechápem, prečo sa so mnou rozchádzaš,“ opýtal sa Marko po návrate zo zatváracieho turné. Vyzeral, akoby ho práve obľiali vedrom vody. Pozrel sa na Mišku. Obaja sa zasmiali.

„Prines niečo. Budem opäť sušiť koberce,“ povedala Miška.

„Ale veď sme sa rozišli.“

Smiech okamžite prešiel. Nahradila ho vážnosť.

„To znamená, že odchádzam,“ odvetila Miška smutne. Marko si len povzdychol. Toto nebolo v pláne. Nastáva naozaj koniec?

Vybrala sa pomaly k východu. Marko stále nič nehovoril, len smutne pozeral do zeme. Čakala, že ju tu nechá aspoň prečkať ten dážď. Ale nenechal. Pomaly otvorila dvere a ešte čakala, či niečo povie. Nepovedal nič. Z očí jej vytiekli prvé slzy. Odišla z jeho bytu. Jej plán sa nateraz zrútil. Vďaka nemu totiž odišla aj z jeho života. Vlastnou vinou.

Nemám ani silu ísť sušiť tie sprosté koberce, parapety a ja neviem ešte aké somariny. Tú poslednú vetu som si mohol ušetriť. Mohla tu ešte zostať. Mohli sme sa smiať pri sušení. Mohli sme sa k sebe opäť priblížiť a všetko by bolo opäť v poriadku. Určite to bol len dáky Miškin citový výlev a tá veta o rozchode by zmizla takisto ako ten hurikán za oknami. Ale ja nie. Radšej som si mal ten jazyk odhryznúť než jej toto povedať. Akoby som stále netušil, o čo som tými pár slovami prišiel.

Ale veď ona sa so mnou rozišla, nie ja s ňou! A teraz odišla z tohto bytu a vydala sa do toho daždivého pekla tam vonku. Čo keď sa jej niečo stane? Ale čo... To už nie je môj problém. Vlastne čo to hovorím... Je to môj problém! A veľký! Veď ju stále milujem! A po tej hádke ju milujem omnoho viac! Musím utekať za ňou. Zdržať ju. Objat' ju... No, skrátka ju donútiť, aby zostala tu.

Vybíham z bytu. Len kľúče držím v rukách.

„Miška!“ volám na každom poschodí tejto bytovky. Ako naschvál bývam na siedmom. To je tiež gól... Ona sa ale v priestoroch bytovky nenachádza. Musí byť určite na prízemí pri dverách. Určite čaká, či za ňou nepríbehnem a nepoprosím ju o odpustenie. Dobre, nie je to čin hodný muža, ale čo mám robiť, keď ju tak milujem? Niekedy je asi najlepšie robiť určité ústupky. Len škoda, že ich pravidelne a pri každom človeku vykonávam ja.

Čím viac sa blížim k priestoru pri hlavnom vchode, tým viac mi srdce bije. Áno, je to spôsobené aj tým, ako som bežal sedem poschodí dole a na každom volal jej meno, ale určite viac bije pre to, čo sa odohralo predtým.

„Miška...“ povedal som akosi automaticky po príchode na prízemie, avšak nikto tam nebol. To však nie je možné. Žeby odtiaľto tak rýchlo zutekala? Do toho nečasu? Nemožné... Ale ani vo výťahu nebola. Ten sa nachádzal v čase môjho príchodu na prízemí. Alebo predsa len odišla? Ani mi len šancu nedala?

Pozrel som sa von. Hurikán sa zmenil na obyčajný dážď. Koľko minút náskoku som dal Miške? Pozerám sa na hodinky. Desať minút?! Toľko času som stál ako stĺp a špekuloval nad tým, čo sa stalo? Pochytila ma zlosť. Zlosť na mňa samého. Nechal som ju len tak odísť. Otváram dvere a vybíham do toho dažďa. Aj tak je to jedno. Ešte stále som neuschol z toho zatvárania okien. Dobehol som pár metrov k ceste. Pozerám sa

doprava aj doľava. Nikde nikoho. Dážď, samozrejme, po mojom vybehnutí von veľmi zosilnel.

„Miška!“ zakričal som. Tento výkrik sa v nápore kvapiek rýchlo stratil. Ktovie, ako dlho som stál na tom daždi. Nech sa jeho kvapky snažili, ako mohli, smútok zo mňa nezmyli.

Dvere sa za mnou zabuchli. To sa mi ešte nestalo. Aj tak som tomu nevenovala žiadnu pozornosť. Zlé svedomie ma tlačí. Ako som vôbec mohla takúto hlúposť urobiť? Najradšej by som sa otočila a vrhla na mu okolo ramien. Niečo mi v tom ale bránilo. A tak zostali len oči pre plač. Zároveň však v srdci vládla nádej, že by sa Marko mohol dáko vzbopit' a rozbehnúť sa za mnou. Vôbec by som sa nehrala na urazenú. Práveže toto by pre mňa bolo ako vyslobodenie z toho všetkého. Princ na bielom koni, tentoraz idúci pešo, stále neprichádza. Nádej strieda čoraz väčšia beznádej. Pomaly kráčam po schodoch na prízemie a každú chvíľu sa pozerám za seba, či náhodou nejde. Nejde. Nedokážem potlačiť slzy.

Prichádzam na prízemie. Od môjho odchodu z Markovho bytu ubehlo päť minút. Dám mu ďalších päť. Dúfam, že sa tu ukáže. Alebo by sa počasie mohlo do tej doby upokojiť. A tak čakám, dívajúc sa stále na hodinky, ktoré mi daroval na moje narodeniny. Bola som v ten deň najšťastnejším človekom na svete. Pravda, oslavovala som svoje narodeniny cez víkend aj s rodinou, ale v ten deň len s Markom... Čo som to len urobila? Keby sa tak dalo vrátiť sa za ním. Ale hrdosť mi to nedovolí. Teraz sa vykašlem na dáku hrdosť, ale bohužiaľ...

V mojich očiach predstavovalo päť minút len pár sekúnd. Najradšej by som tomu nemehlu ešte pár minút venovala, avšak kvóta je kvóta. Sama si týmito zásadami odpiľujem aj tie posledné triesky, držiace vetvu na strome lásky, no ani tentoraz neustúpim, čo ako ma srdce bolí. Vyronila som vo vestibule paneláku ešte pár slz, pozrela sa naposledy do chodby, či sa

náhodou Marko neobjaví, no a napokon vyrážam von do dažďa. Aspoň ten určite zmyje slzy z mojej tváre. Avšak nič viac nedokáže...

2

Prešiel dážď, prišla noc. Dva byty v celom meste boli dnes tiché a smutné. Dve postavy ležali vo svojich posteliach a hľadeli buď do stropu, alebo na fotografie tej druhej osoby. Pre niektorých ľudí je rozchod vykúpením z pekla. Pre niektorých to pravé peklo začína tu a teraz, aj keď má úplne iné príznaky. Prvým z nich je nespavosť. Ako môže človek spať, keď mu v tom bránia jeho vlastné smutné myšlienky? Počet prebdených nocí určite bude narastať. Záleží už potom len na náture človeka a na čase, kedy to človeka totálne zloží. Ale prečo by sa mal človek trápiť a zrútiť sa pre to, že sa zbavil niečoho, čoho sa aj pôvodne zbaviť chcel? V tomto prípade to nechcela urobiť ani jedna strana, aj keď jedna z osôb tento stav „neúmyselne“ spôsobila.

Hovorí sa, že chlap znesie všetko lepšie než žena. Ak je táto veta pravdou, tak ja chlap skutočne nie som. A ako by som aj mohol byť? Povinnú vojenskú službu nám zrušili. Tam by som dostal pár faciek od života a nad túto traumu by už určite nebol problém povzniesť sa. Alebo ani vojenčina by toto nevyriešila? Sú dve hodiny ráno a človek tu čumí do tmy. Keby ju aspoň vnímal. Vypol aspoň na chvíľu ten mozog, prinášajúci mu stále nové a nové spomienky z krásnych dôb, keď svet bol krásnym miestom pre život. Teraz je len pustou a smutnou krajinou bez budúcnosti...

Sakra, chlap! Vзмуž sa už konečne! To sa máš do konca života utápať v žiali? Veď už si tú odpoveď mnohokrát počul. Takže asi hej. Zostáva potom len dúfať, že ten život nebude trvať večne. Ako mám teraz žiť? Ako mám fungovať?

Budem potrebovať porozprávať sa s iným chlapom a pri tej príležitosti ho požiadam, aby mi dal pár faciek. Hádám to konečne pomôže. Zapínam

telefón. Aspoň dáko skúsím odohnať chmúry z hlavy. Tak čo je nové? Žiadne neprijaté správy. Svetové spravodajstvo tiež nuda. Počasie: Možno bude pršať. Šport: Bayern prehral... No to som práve nemusel vidieť...

Mám sa ísť pozrieť na facebook? A čo keď tam bude ona? Začínam mať z toho strach. Ale veď si chlap, človeče! Čo sa jej zľakneš? Keď tak, budeš ju ignorovať a hotovo. Alebo radšej strategicky tam dnes nepôjdeš... Už sa rozprávam sám so sebou...

Neviem, ako sa to stalo, ale palec akýmsi neočakávaným spôsobom, možno už automaticky, stlačil v menu aplikáciu s modrým políčkom a bielym písmenom „f“ v ňom. Dočerta! No už keď som tu... Pár správ od kamošov... Nejaké sprostosti v prehľade, ale polovicu z nich lajknem a druhú polovicu dám zdieľať na svojej nástenke. No a čo, že to lajkujú stále tí istí ľudia? Je to okruh mojich verných, tak je dobre. Kto tu ešte je? Teraz nikto... A akoby aj bol, keď sú dve hodiny ráno? A čo moja milovaná... či vlastne už... to je jedno. Bola tu pred dvoma minútami. Takže dobre som sa jej vyhol, asi ako Neo guľkám v Matrixe. Radšej by som sa mal strategicky stiahnuť. Čo keď sa tu znova objaví? Aj keď by som bol rád... Aspoň by som vedel, na čom som.

Idem sa odhlásiť, no vtom zbadám nový článok. Inak bol starý už asi štyri hodiny... Analýza zápasu toho Bayernu. Prečo? No nič, idem si to pozrieť.

Analyzujúc stav Bayernu, akosi mi uniklo, čo sa zatiaľ dialo na facebooku, a kto sa tam prihlásil.

Neodpovedá. Stále neodpovedá! To už úplne spálil za nami všetky mosty? Čo nestačí, koľko slz dnes vyplavili moje oči? Možno, že ich bolo viac ako kvapiék v tej búrke. Od plaču mám červené oči. Nie je to spôsobené len tým, že som plakala. Každú chvíľu zapínam mobil a prezerám si správy. Potom utekám na facebook, twitter a iné podobné sociálne siete.

Vždy mám malé semienko nádeje, keď uvidím na tej prvej sieti dáku správu. Ak však je od nejakej mojej kamošky, prekľajem ju minimálne do dvadsiateho pokolenia. Marko sa tu už pár hodín neobjavil. Prečo tu nie je? Vždy tu býval a my sme si dlho do noci písavali.

Prosím, ak ma ešte miluješ, objav sa tu! Povedzme si to medzi sebou! Chcem ťa milovať! Tak a teraz sa idem s touto nádejou pozrieť na sociálnu sieť. Je tam! On je tam! Je prihlásený! Srdce mi poskočilo od radosti. Teraz už len čakať, kedy mi odpíše. Určite odpíše.... O chvíľu mi odpíše... Ale už by aj mohol... Predsa len, päť minút je päť minút... už desať, pätnásť... Odpíš, do kelu! To ma trestá, alebo čo? Dobre, priznávam si vinu, ale musíme sa nad to povzniesť a pokračovať. Veď ho milujem! A on to cíti určite rovnako. Alebo... Ale nie. Určite sa mi bojí odpísať a čaká na moju reakciu. Po tom dlhom čase, čo tu čakám, mi asi nič iné neostáva. Zapínam písanie správ. Posledná správa od neho bola „Milujem ťa,“ ktorú mi napísal pred dvoma dňami. Opäť mi stiekla slza z oka. Už len kvôli tomu by sme mohli pokračovať.

„Ahoj,“ napísala som. A čakám na odpoveď. Tá stále neprichádzala. Tlak mi vyletel do hviezdnych výšin. Ani si len nepozrel tú správu! Dobre. Musím sa upokojiť a pokračovať.

„Ako sa máš?“

No túto poslednú správu som si mohla ušetriť. Prečo mi to napadlo až po jej odoslaní? Reakcia však bola nulová. Čo teraz? Toto je dilema. Mám mu vynadať alebo ho prosiť alebo čo? Je jedno, čo napíšem, aj tak budem vyzerat' ako chudera, čo sa k nemu snaží vrátiť. A to ja nechcem! Teda chcem sa k nemu vrátiť, ale nechcem byť chudera. To je pod moju úroveň. Vtom som dostala akoby božské vnuknutie. Už viem, čo mu presne napíšem.

„Zbohom,“ bola tá myšlienka. K tomu som ešte pridala malého smajlíka so slzičkami. Ak ho toto nezlomí, tak už je koniec. Opäť mi po líci stiekla slza.

Potrebujem sa zajtra stretnúť so svojou bandou. Preto už teraz všetkým trom babám píšem, či by sme sa zajtra nestretli v našej obľúbenej kaviarni v povestnom nákupnom centre... Dám mu tým ešte pár minút, aby reagoval. Inak neviem, ako sa z tejto patovej situácie dostanem.

Neodpísal... A mňa ide rozdrapit'. Radšej to balím, lebo cítim, že sa stáva zo mňa chudera. Idem spať... Nie, nejdem spať. Idem plakať!

Tak Bayern prehral preto, lebo si to mohol dovoliť. Veta hodná špičkového futbalového analytika. Dobré, asi to bude pravda. Úplne som zabudol, že banda má už postup zaistený, takže si mohla dovoliť pokojne prehrať. Alebo lepšie povedané, vypustila zápas, lebo šetrila sily. Aj tak ma to vie vytočiť do neprítočnosti, či ako sa to hovorí. Radšej vypínam tento otrasný článok a vypínam radšej aj facebook. Ak tam nájdem ešte jeden takýto status, tak prisahám, že... No nazdar! Ona tu bola a napísala mi. A som v takom stave, v akom som bol pred prečítaním toho článku.

3

A tak nastal ďalší deň. Konkrétne ten už dávno nastal, avšak slnko konečne vstalo a osvetlilo toto slzavé údolie. Nastal čas ísť do práce. Pracovná morálka oboch hlavných hrdinov však tentoraz bola na takej mizernej úrovni, že keby tento deň bol ich prvým dňom v práci, tak by bol zároveň aj tým posledným. Ešte šťastie, že obaja ich šéfovia neboli v ten deň prítomní na pracovisku. A tak si ich smutné pohľady do zeme skoro nikto nevšimol. Všimli si to len ich kolegovia a kolegyně. Bolo načase povedať do sveta tú hroznú novinu. A hodina vyzradenia tohto hrôzostrašného tajomstva sa priblížila. Ani nevedeli ako, skončil sa pracovný čas a oni už sedeli so svojimi priateľmi na obľúbených miestach.

Sedíme v známej kaviarni. Už sme tu také známe, že stačí žmurknúť na toho fešáka za pultom a o chvíľu máme na stole viedenské kávy spolu s jeho úsmevom. Jaj, keby som nemala Marka, tak by som si aj dala povedať... Ale ja ho predsa... Už neviem, na čom teraz som.

Predo mnou sedia moje tri najlepšie kamarátky a zároveň kolegyně z práce. Kamarátili sme sa ešte dávno pred prijatím do zamestnania a nakoniec sme sa stretli ako kolegyně v tej istej firme. No nie je to úžasné? Ako kedy. Síce ich má človek stále pri sebe, ale stačilo by, keby ich niekedy mal pri sebe len párkrát do mesiaca...

Tá konzervatívna bruneta naľavo je Mirka. Či už niekedy niekoho mala, nevie nikto. Tá blondína v strede, čo si po rozchode už dva roky neúspešne hľadá frajera, je Mária a tá „ryšavá dračica“, ako jej hovorí blízke i vzdialené okolie, sa volá Milena. Všetky sme krásne a prít'azlivé, ale...

„Čo sa stalo?“ opýtala sa Mária.

„To hneď takto zostra musíme začať?“ povedala som rozmrzelo.

„Pozri, napísala si nám po druhej ráno. Vždy, keď nám o takomto čase píšeš, je zle. Tak to vyklop! Čo sa deje?“

Oprela som sa o moje obľúbené pohodlné kožené kreslo a odpila si z kávy. Úplne som zabudla, že na jej vrchu bola pena. Takže mám takmer celý nos biely. Mirka zobrala servítku zo stola a utrela mi nos. Nikto sa na tom nezasmial. Každému bolo jasné, že situácia je vážna. Všetci, dokonca aj ten fešák za pultom, sa na mňa pozerali s napätím v tvári. Ten fešák tiež môže počúvať. Je to správny chlap a nikomu tie naše reči nevyzradí.

„Dievčatá... S Markom sme sa rozišli,“ povedala som plačlivo a hlboko som si vzdychla. Milene takmer zabehla šľahačka v ústach.

„Čo? Prečo?“ opýtala sa Mirka prekvapene.

„On ťa podviedol? No hajzel jeden to je. Ja to vravím od začiatku, že všetci muži sú svine...“ pridala sa Mária.

Teraz už je asi každému jasné, prečo si doteraz nenašla Mária nového chlapa.

„Takže už je medzi vami definitívny koniec?“ zaznelo z úst Mileny.

Dobre si pamätám, ako sa kedysi snažila zbalit' môjho Marka, keď sme sa spolu zoznámili. Vtedy dal prvýkrát a naposledy najavo, že je chlap a odmietol ju. Tým u nej stúpol na piedestál mužov. Stal sa pre ňu doslova bohom, ktorého by chcela mať len pre seba. Začínam mať zlý pocit, že sa jej to teraz môže podariť. Musím si na ňu dať obrovský pozor. A hneď aj prejdem do protiútku.

„Na to zabudni,“ odsekla som rázne. Milene zabehla šľahačka v ústach druhýkrát. No nepovedala nič a stiahla sa. Uvedomila si, že ak chce prejsť do útoku, musí to urobiť tajne.

„Ale určite to tak nebolo. Či?“ opýtala sa Mirka, naša šedá myška. Je pekná, to sa jej musí uznať, ale je až príliš plachá. Každý v jej blízkosti to

cíti. Nikto z chlapov z jej okolia nechce s ňou nič mať, aby jej neublížil. Tomu teda vravím súcít.

„Tak kto sa s kým rozišiel? Details, details...“ povedala Mária.

„Nerozišiel sa on so mnou. Rozišla som sa ja s ním.“

Ďalšie prekvapenie. Všetci totiž očakávali, že práve on sa rozišiel so mnou. Ale prečo by to robil? Ved' nám každý závidel náš vzťah.

„Tak teraz už ničomu nerozumiem. Nechcela by si nám ešte niečo vysvetliť?“ zarýpala Mária.

„A čo, prosím ťa?“

„Tak najprv tu hovoríš, že ste sa rozišli. Potom, že si sa vlastne ty rozišla s ním. Nedlhujes' nám ešte nejaké vysvetlenie?“

„Neviem o žiadnom. Chcela som vám to povedať ako prvá, aby sa to k vám nedostalo od iných ľudí a v inej podobe.“

„Určite všetci súhlasíte, že je nám to ľúto,“ povedala Mirka svojím slabým, doslova myším, hlasom.

Dievčatá sa na seba zahľadeli. Aj ten fešák zosmutnel. Súcitne mi priniesol môj obľúbený zákusok.

„Na účet podniku,“ povedal.

Nezostalo mi nič iné, ako sa poďakovať. Tak sme potichu sedeli, popíjali a, v mojom prípade, konzumovali zákusky. Toto sa ešte nestalo. Také ticho v tejto kaviarni ešte nevládlo. Kávy boli už takmer vypité, keď mi napadla ešte jedna vec. Bolo mi jasné, že po dopití káv sa asi rozídeme, no bude to znamenať, že opäť budem na svoj smútok sama. Treba sa s nimi ešte rozprávať, prípadne dať si ešte jednu kávu, no hlavne vytvoriť aspoň dáku barikádu proti Milene.

„Baby, čo mám robiť?“ pýtam sa ich.

„Ako čo máš robiť?“ pridala sa Mária